

Dissonàncies

Raquel Antón
Claudia Ballesteros
Héctor Collado
Emma Saraff
Nadine Sorio
Daniel Valero

Uetra
nova

bromera

Barcelona 1946. Finals de juny

Aquella va ser l'última vegada que la vaig veure. El corrent del riu Llobregat s'enduïa ma mare mentre cridava. Jo agafava la meua germana amb totes les meues forces: ella era tota la meua família ara. O almenys això em pensava jo.

Hi havia hagut un desbordament del riu del meu poble, Martorell, a Barcelona. Jo només tenia catorze anys, no sabia què fer, no tenia més remei que esperar l'equip de rescat, ja que el riu Llobregat s'havia endut també per davant la nostra casa.

I em trobava allà amb una maleta a la mà, amb la meua germana petita al costat i davant d'una casa. Una casa propietat de mon pare. Els meus pares estaven separats des de feia 13 anys: jo no el coneixia, però tampoc no sabia res de la seua existència. La mare mai no ens parlava d'ell i jo tampoc no em molestava a preguntar.

Aquella casa era realment esgarrifosa, no era gaire alta, d'uns dos pisos; es veia ennegrida, la teulada de fusta molt fosca i la porta molt antiga, amb un cap de gos de metall, que era petit però devia pesar bastant, dalt de tot. Les finestres s'obrien i es tancaven soles quan corria un poc de vent. A l'interior es podien veure unes cortines mig

cremades i trencades per baix, com si algú les haguera volgudes esquinçar.

—Guillem... Jo no vull viure ací, em fa por! A mi m'agradava la nostra casa d'abans —ploriquejava la meua germana.

—Ja ho sé, Ariadna, però no tenim cap altre remei.
—Mai no se'm va donar gens bé tranquil·litzar la gent.

Estàvem els dos allí de cara a aquella casa de la localitat de Moià, sense saber ben bé què fer. Sabia que havia de tocar a aquella porta, però no volia saber el que vindria després. El carreró estava desèrtic. No es veia ni una ànima. Només una lleugera flaire de cremat.

Un minut després, pel principi del carrer aparegué un home que venia cap a nosaltres a pas molt ràpid. Vestia formal, amb una camisa i una corbata, i duia un maletí marró. A mesura que s'anava apropant, es podia apreciar que era un home alt amb bastant pèl, però amb entrades. Jo diria que devia tenir uns cinquanta anys. Quan va arribar a la casa del costat on ens trobàvem nosaltres, va treure les claus de la butxaca i se'ns va quedar mirant un moment.

—Si espereu que algú us òbriga la porta... us diré que no hi viu ningú.

—A no? Doncs... podria dir-me on viu el senyor Aiguadé?

—Sí, sóc jo. Per què em busqueu?

Em vaig quedar parat un moment analitzant la situació. Mai no haguera imaginat aquest moment. La meua germana s'amagava darrere de mi intimidada.

–Ehm ...Vorà... La nostra mare ha faltat i vosté... segons açò... –li vaig donar el paper que em van donar els de serveis socials– és el nostre pare... i s’hauria de fer càrrec de nosaltres.

Encara que ho intentava dissimular com podia, estava espantat pel que se’m venia al damunt. No sabia com reaccionaria aquell home al qual no coneixia de res i que segons aquell paper groguenc era el meu pare. Ell es va quedar un instant quiet, llegint el paper.

–Ehm... vaja, ho sent. Au, passeu a casa... –encara que aquell home aparentava ressentiment i llàstima, em mirava com cap altra persona ho havia fet mai. No sabia com explicar-ho. Una mescla entre recel, pànic i mirada assassina.

Vaig esperar uns segons i després lentament vaig anar pujant els quatre graons fins a entrar a la casa. A primera vista era una casa normal: tenia unes escales que pujaven, a l’esquerra una petita sala amb un sofà i un televisor. Al fons, una cuina. Les parets estaven decorades amb paper roig fosc que feia estranys dibuixos amb un to més clar.

Ens va indicar perquè entràrem a la saleta i ens asseguérem al sofà, tot deixant a l’entrada la maleta.

Ell agafà una cadira del costat de la televisió i la va apropar fins a posar-la davant del sofà. S’hi va asseure. Parlava amb una veu greu i ferma.

–I tu qui ets? –va dir assenyalant la meua germana.

–És la meua germana petita, Ariadna.

–I quants anys tens, Ariadna?

Ella va traure les mans i va alçar sis dits.

–I tu deus tenir-ne... tretze?

–Catorze –vaig contestar ràpidament sense que li donara temps a acabar la frase.

–I d'on dius que ha sortit la teua germaneta?

–El seu pare és un xicot que va tindre la meua mare, però que va morir en un accident de trànsit fa dos anys.

–Vaig abaixar la mirada. La meua germana s'amagava entre la meua esquena i el sofà verd militar.

–Mireu, jo sóc un home de negocis i no puc estar fent-me càrrec de vosaltres; com comprendreu, tinc mil·lors assumptes a fer, així és que us instal·leu en la primera habitació dalt de l'escala i feu el que hàgeu de fer. Però no vull ni crits ni cap tipus d'escàndol. Ah! I no entreu al meu despatx, és l'última porta del corredor.

–No m'estranya que la mare et deixara –vaig dir amb la veu suficientment baixa perquè no em sentira.

Ariadna i jo ens instal·làrem en aquella petita estança (que pareixia que no la netejava des de feia una dècada); només hi havia un llit, però no vaig gosar dir-ne res al senyor Aiguadé.

Va ser una nit llarga. No vaig aclucar l'ull en tota la nit. Estava cansat, però no aconseguia dormir. A l'habitació hi havia una gran finestra, i com que no hi havia cap tipus de cortina, Ariadna es despertaria prompte a la llum del sol.

El senyor Aiguadé o en Pocavergonya, com m'agradava anomenar-lo a mi, no s'havia molestat ni a donar-nos

desdejuni, i suposava que tampoc no ens donaria res per dinar.

–Ariadna, quedat' ací una estona, vaig a comprar alguna cosa per menjar i torne de seguida –se'm va ocórrer.

–No, no! Jo vaig amb tu! –es queixava.

–No, Ariadna, fes-me cas. Tornaré de seguida.

Es va quedar amb una cara amarga; em sabia greu, però amb ella trigaria molt.

Vaig eixir silenciosament de casa, amb les claus que hi havia darrere la porta. No coneixia gens aquell poble, però vaig intentar buscar algun forn o alguna cosa semblant.

Quan pareixia que veia una botiga al principi d'aquell llarg carrer, va sortir d'un carreró un noi, un noi amb bici, que devia tenir la mateixa edat que jo. Em va rodejar una vegada i es va aturar davant meu.

–Tu ets foraster, veritat? –digué amb una veu molt alegre i agradable.

Era pèl-roig, el cabell lleugerament llarg, tenia un riure d'aquest que dius: «aquest noi desprén alegria!».

–Sí, això diuen –li vaig tornar el somriure.

Em va estendre la mà.

–Hola, em dic Jaume.

–Jo sóc Guillem.

–I què fas tu per ací?

–És que ara visc amb el meu pare i la meua germana ací. En aquell carrer d'allà. El senyor Aiguadé, el coneixes?

–Ton pare és el senyor Aiguadé!? –va dir cridant.

–Sí... Què passa? El coneixes?

–És clar, tot el poble el coneix... és que... Diguem-ne que és una mica estrany, saps?

–Per què? En quin sentit?

–Ja aniràs aprenent, són coses de poble, llegendes que es conten, ja saps. En fi, buscaves alguna cosa? Se't veu un poc perdut, la veritat.

–Sí, en realitat buscava un forn o alguna cosa per menjar.

–Doncs puja, et duré al forn del meu oncle.

–D'acord, gràcies.

Vaig pujar al darrere d'aquella bici, em va dur a un forn, que no era el que jo havia vist: era prou diferent, feia cantonada, a simple vista pareixia una casa normal i corrent, si no fóra pel cartell perpendicular que sobreixia de dalt de la porta. M'arribava una flaire d'alguna cosa dolça que se'm feia la boca aigua.

Em van donar algunes coses a meitat de preu, es veia gent molt amable i amistosa, la veritat. Després, Jaume em va acompanyar fins a casa, ja que jo no recordava el camí.

–Bé, si t'avorreixes alguna vegada, estaré pels carrers del poble amb la bici, pots venir quan vulgues. I et presentaré els meus amics.

–Genial! Gràcies.

Vaig entrar a casa. El senyor Aiguadé estava en la saleta amb quatre homes més. I en veure'm entrar, van

córrer la cortina que cobria la porta. Vaig pujar dalt. La meua germana m'esperava.

I així va transcórrer la primera setmana. Pura rutina. No ocorria mai res, mai; fins anit, que em va succeir una cosa molt estranya. Tot va ocórrer així com ara us explicaré.

Era diumenge a la nit. Jo sóc somnàmbul i em vaig despertar davall de les escales enfront de la porta. Devien ser les quatre de la matinada, quan vaig sentir la veu d'una dona: cridava, però tot i això era una veu dolça. Demanava ajuda. Vaig pensar que aquella veu provenia del carrer i vaig sortir corrents a veure el que succeïa. Però quan vaig sortir, de cop, la veu va desaparéixer i deixà només un lleu eco. Vaig mirar a dreta i a esquerra del carrer i només vaig veure el fosc carreró i l'antic fanal que parpellejava irregularment. Vaig sortir més cap a fora i em va venir la flaire de cremat que vaig notar el primer dia quan vaig arribar. Estava completament segur que el que havia sentit no era una mala passada de la meua imaginació. Quan vaig estar al mig del carrer, em vaig quedar mirant la casa del costat. Sí, aquella que em feia venir esgarrifances. Aleshores, en la finestra dreta del segon pis vaig veure un rostre, un rostre pàl·lid, però que va desaparéixer de seguida com el fum; no vaig saber distingir el que era, tenia molta son i em fallava la vista.

Vaig decidir anar a contar a Jaume el que m'havia succeït.

Quan baixava les escales amb l'Ariadna, vaig veure el senyor Aiguadé, que feia temps que no veia, a pesar que vivíem en la mateixa casa.

–Vosaltres no hauríeu d'estar a l'escola? –va preguntar amb presses.

L'Ariadna i jo ens vam mirar amb cara de perplexos.

–Perdone, senyor Aiguadé, estem en plenes vacances de juliol... No tenim escola.

–Ah, sí, és veritat. I deixa d'anomenar-me senyor Aiguadé, sóc Antoni –va escridassar-me exageradament.

–D'acord seny... Antoni.

Ariadna i jo vam sortir a buscar Jaume, tot i que no tenia ni idea d'on el podria trobar.

–On anem, Guillem?

–A buscar un amic.

Estava allà en mig de la plaça rodejant els arbres amb la seua bici. Em va veure i es va apropar cap a nosaltres.

–Ei, Willy! Aquesta és la teua germaneta? T'importa que et diga Willy? No, veritat?

–Ha ha! –vaig fer que no, em va fer gràcia–. Sí, és Ariadna. Eh... Precisament t'estava buscant: necessite parlar amb tu.

–Genial. Conta'm mentre fem camí, que et vull presentar alguna gent.

Mentre caminàvem junts, li vaig anar explicant tot el que havia succeït la nit anterior. La meua germana, que no ho sabia, es va cagar de por.

–Això deu tenir a veure amb les llegendes que et vaig comentar l'altre dia, segurament.

–Però, no em digueres que les llegendes eren sobre el meu pare?

–Sí, bé, està tot relacionat. Mira, tot el món coneix el teu pare: és una persona estranya, ningú no s'acosta a ell des de fa un temps; jo no en sé les raons, l'única cosa que sé és que és un rondinaire, a tots els del poble ens agrada fer-li la punyeta i s'enfada molt. En fi, de tot açò de les llegendes, jo no en sé res, però pots anar a consultar a la biblioteca.

Vam arribar a una casa que pareixia de nines. En la porta de la casa esperaven dos nois, un xic i una xica.

–A bones hores, Jaumet –va dir la noia.

–Perdó, és que m'he trobat amb Willy i m'he entretingut.

–Per a variar... –digué el noi amb veu baixa.

–Hola, Willy, jo sóc Beatriu; tu deus ser el foraster, veritat?

–Sí, el mateix, en realitat em diue... –No vaig poder acabar la frase, l'altre noi em va interrompre.

–Jo sóc Daniel –digué content.

–Willy necessita anar a la biblioteca, veniu?

–Clar, no hi ha res millor a fer –digué Beatriu.

Beatriu era una noia alta i prima amb els cabells castanys, arplegats amb una cua alta, tenia la pell de nina i bastant blanca, i els ulls foscos. Daniel, en canvi, no era massa alt, tenia el pèl castany molt fosc, quasi negre

i llarg: li arribava fins als ulls, que eren clars. També era prim. Tenia moltes pigues a la cara, però no es notaven massa. La veritat, es veien bona gent.

La biblioteca es veia nova, moderna en comparació als edificis del poble. Vam entrar a preguntar sobre llegendes antigues del poble. Però no en sabien res, i ens van enviar a l'antiga biblioteca del poble, però vaig pensar que era millor deixar-ho córrer. A més havíem d'anar fins als afores del poble.

També vam contar a Beatriu i a Daniel el que m'havia succeït, per saber què n'opinaven.

—Jo no sé què dir-vos... El millor seria pujar a la casa i comprovar el que hi ha —deia Beatriu tota convençuda.

—Ni parlar-ne, Bea! Tu sempre tens aquestes idees! I no funcionen mai —replicava Dani.

—Em pareix que algú està cagat de por. Una altra vegada... —es va burlar Bea.

—Sempre heu d'estar discutint? —replicava Jaume—. Si saps perfectament que sempre acabem fent el que Bea vol... Què més et fa... Si a Willy li pareix bé...

En aquell moment va aparéixer un xicot alt de pèl curt que es dirigia amb un somriure malèfic cap a nosaltres; caminava vacil·lant.

—Uu! Si tenim un foraster!

—Lluc, deixa'l en pau i vés-te'n! —em va defendre Bea. Li va fer una mala mirada i se n'anà rient-se.

—Qui era aquell? —vaig preguntar quan va desaparéixer pel carrer paral·lel.

–És Lluç, un amic del meu germà gran. Va pertot arreu vacil·lant a la gent, però sé que a mi no em pot fer res i per això és millor plantar-li cara.

–Realment espanta... –digué Dani xiuxiuejant.

–Cagat! –digué Bea.

–Tornant al tema d'abans... Podríem quedar demà a ma casa després de dinar i fer un pla per a entrar a la casa –suggerí Jaume tot convençut del que faríem.

–Per mi, bé... Però no vull deixar la meua germana sola més temps...

–No passa res, també pot vindre.

Aquell dia vaig voler saber els misteris que amagava aquella casa, per esgarrifosa que fóra. Tenia tanta curiositat, que eclipsava per complet tota la por.

Al dia següent, tal com havíem quedat, anàrem Ariadna i jo a casa de Jaume. Allí ja ens esperaven tots estudiant el pla que faríem.

–Mira, Jaume –explicava tota concentrada Beatriu mentre m'ensenyava un plànol–. El que hem pensat és que hui, quan caiga el sol, anirem jo i Dani a preguntar a l'àvia Rosa si en sap alguna cosa. A la nit ens reunirem per contar-vos el que hem esbrinat. Després anirem a la casa a veure el que trobem.

–El que jo no acabe d'entendre és que si l'àvia ja ens conta tot el que sap, per què dimonis també hem d'entrar en la casa –replicava Daniel.